

[Landbrugsministeren.]

paa, at der af Staten gives et Tilskud paa 600 000 Kr., er blevet en fast Bevilling i Modsætning til tidligere, hvor det var en anslaaet Bevilling, idet det vilde volde noget Besvær i Landbo- og Husmandsforeninger, naar man ikke havde en anslaaet Bevilling. Jeg kan hertil sige, at det er selvfølgelig rigtigt, at det er behageligere for disse Organisationer at have en anslaaet Bevilling, saa man ikke behøver paa Forhaand at være betænkelig ved, hvilke Udgifter man faar til herhenhørende Lønninger, da man altid vil faa den bestemte Procent af Beløbet, som nu er bestemt i Reglerne; det er jo saaledes, at man faar de 50 pCt. af Statskassen, Resten maa Foreningerne selv udrede. Men lige saa sikkert som det er, at det vilde være behageligere for Organisationerne, om det var en anslaaet Bevilling og ikke en fast Bevilling, lige saa sikkert er det, at dette ikke vilde være saa behageligt for Statskassen, for Finansministeriet. For det er klart, at hvis man har store Bevillinger, som man har beregnet til et bestemt Beløb, og det saa viser sig i Aarets Løb, at de gaar op med 50 pCt., saa er det ikke saa helt let at være klar over Statens Finanser i den kommende Tid, hvis man har mange af den Slags Bevillinger. Sagen er den, at netop denne Bevilling har en Tendens til at gaa betydeligt opad. I Finansaaret 1928—29 blev der brugt ca. 527 650 Kr., men for indeværende Aar vil Beløbet vist komme op paa ikke saa ganske lidt over 800 000 Kr., saa enhver vil forstaa, at man i Finansministeriet har været noget betænkelig ved at have en saadan Bevilling som anslaaet, naar den kan stige saa meget i Løbet af et Par Aar.

Jeg vil derfor mene, at det vil være rigtigt, at man paa en eller anden Maade faar en Begrænsning af Bevillingen. Om det er rigtigst at gøre det til en fast Bevilling — saa vil det gaa saaledes, at hvis Beløbet ikke strækker til saa godt som tidligere, nedsætter man den Procent, der udbetales af Statskassen til dette Formaal —, eller om man vil gaa andre Veje, er et Spørgsmaal, vi kan drøfte. Jeg føler mig overbevist om, at det ærede Medlem er enig med mig i, at naar der er en saa betydelig Stigning i Beløbet, er der nogen Grund til at overveje dette Spørgsmaal, og jeg vil da svare det ærede Medlem, at jeg er villig til i den kommende Tid at overveje, om man kan finde andre Veje, som er mere heldige for de Organisationer,

der har med Sagen at gøre, og ikke vil volde saa stort Besvær i Administrationen.

Indenrigsministeren (Dahlgård): Det ærede Medlem Hr. Vilhelm Rasmussen har anket over, at Rigsdagens Lokaler i deres Udstyr og først og fremmest med Hensyn til Maling er kedelige og lidet smukke. Jeg skal ikke udtale mit personlige Skøn om Omgivelserne hernede i Rigsdagen. Jeg kan dog være fuldt enig med det ærede Medlem, naar han i saa Henseende fremhæver Københavns Raadhus paa Christiansborgs Bekostning. Naar man har nøje Kendskab til Københavns Raadhus og ved, hvad dette Hus fra Lokale til Lokale giver af Skønhedsindtryk, hvordan disse Lokaler bibringer enhver en uvilkaarlig Følelse af Harmoni, kan de, der skal tilbringe en stor Del af deres Tid paa Christiansborg, med Rette være misundelige. Men hertil vil jeg dog gerne føje, at det vel nok ikke er helt retfærdigt, naar det ærede Medlem sammenligner Udstyrelsen af Københavns Raadhus med Rigsdagens. Det maa her erindres, at der til Raadhusets indre Udstyr og kunstneriske Udsmykning er anvendt uhyre store Midler, medens der til Rigsdagens Udstyrelse ikke har foreligget tilsvarende Bevillinger.

Maa jeg med Hensyn til Maling og Udstyr her i Rigsdagen sige, at det ikke er ganske rigtigst at henvende sig til mig alene herom. Jeg har ganske vist haft nogen Interesse for Lokaleforholdene her paa Christiansborg, og jeg tror, det er lykkedes i de sidste Aar at faa forskellige Spørgsmaal i saa Henseende, der har ligget uafgjort i mange Aar, løst paa en god Maade. Jeg har ogsaa Indtrykket af, at Rigsdagens Medlemmer har været tilfredse hermed. Men med Hensyn til Udstyret, Vægbehandlingen, maa jeg finde det rigtigst, at det i meget omfattende Grad er Rigsdagens Præsidiiums Syn paa Tingene, der maa være afgørende for Forholdene i Rigsdagens Hus. Jeg kan da ogsaa sige, at den almindelige Regel for Vægbehandling netop har været, at Præsidiet har været bestemmende, idet dog med Hensyn til Partiværelser Partierne ofte har angivet, hvilke Farver man ønskede. Angaaende de to store Værelser, som det ærede Medlem ankede over, er Vægbehandlingen her kun foreløbig, ikke endelig.

Maa jeg i denne Forbindelse i øvrigt sige, at naar Rigsdagsbygningens Vægge og Lofter, hvad det ærede Medlem ogsaa ankede over, fremtræder med lyse, oftest